

בарамים כאשר רוחנו ונשברה ממען חטאנו, הרוח

אליהם רוח ובשבירה ממען חטאנו ונויו, איז  
ההפטון ובמי צדקה, והורוגנו אמר מניין לעושה  
והרוח תשוב אל מלאיחים (קלהות יב), ולבך  
עליה בסשר ושבר גם כן. ודבר זה הוא  
דקדבה לששים, ולבך זבחי אליהם רוח  
ושברה לב נשבר ומכה אליהם לא תבזבז.

ונטה שאמור כי כל תשמשו שלדי יתכבד  
כלים שבורים, מפני כי אל ה' יתכבד  
היא ענאה, שהמזהה הדאות ה' הא  
הפשיטות והלבך כלין של ה' יתכבד  
כי השבדה הווד הפשיטה באשר אין לו שם  
כלי, כל ובשביל כך משתחמת השם יתכבד  
בכלים שבורים, ולבך ה' יתכבד  
השובה ויתכבד.

וישרץ זה כי מי שיש לו לב נשבר ונכח  
ולחיבת החטא מהו ענשו  
ואהשבה התשאים תרדף רעה, וזה כי  
החתט ה' דטרון בעולם ואין ראוי  
להאבידן מן העולמים, ומכל מוקטם הדעתה  
אגי שעממד שלמה יביבה בית המקדש  
מצעה חסרון בועלך וזרע אותם התהממה  
ללאבידן מכאן מכאן מכאן מכאן מכאן  
הדר שודר מקרוב עצמו בתשובה אל ה'  
ואין דבר המשך הדר קרבון אל ה'  
הארות הנפש הדחוטה מהו שלא יהיה  
יעצא מני בון שהוא בינה בית המקדש  
להקדיב בבל הקבנותו.

ונונה מה שאמורה החכמה והגבואה, מסל  
אל מלך בשער הום שמן לאחד כל  
לשמר והכל נשבור והוא מצטער על פה  
מאימת המלך ולא רידע מה יעשה לך ה' גה  
שאלותיהם אחד מה יעשה, וה' גה משיב כל  
דבר זה אגנו בבודו של מלך והוא יאפק  
הכלי קד. ואדם זה לא ידע מה יעשה יאפק  
כיאלי זה לא ידע הגדנת מלך זה אל  
ואשל אל הדר מקרוב המלבנות שנות מבירות  
את המלך, ובאשר ה' גה שאל אוות  
לו כי אין מכיר את המלך גודלו ורוממות  
אין דאי לחדבא כי זה לפניו ולבך אמר כי  
יש לאבדן לנגרר. והנה לא לדע מה יעשה  
ולפנ' השם יתברך. כמו ביה נחשב  
בוניך הענוה שנחשה ביה המקדש דהו,  
שאיין גחשב באלו הרקיב רקבון רך  
התרה היא תקון האדם, וגם ביה התנה  
קדושים, ואם דעתם טמא בית המקדש דהו  
ולפיך החיקון האדם רלבך התנור אמר יביא  
אשם ויתכבד שעשה היה תקון של קדוש  
האדם והוו בתשובה באלו בנה בית המקדש  
מידוד שודר והקדיב קרבן.

ואחר סבר כי האדים עצם בחמש במו מקרוב,  
שהאדם ה' גם לא קדר נחשב האדרם מה עונשנו;

האדם ה' גם לא קדר נחשב האדרם מה עונשנו;  
ולחנור להנור החיקון האדרם מה עונשנו;  
ואנבר שאלו לסתור החיקון האדרם מה עונשנו;  
ואנבר והחנור שודר שודר החיקון האדרם מה עונשנו;

ואחר סבר כי האדים עצם בחמש במו מקרוב,  
שהאדם ה' גם לא קדר נחשב האדרם מה עונשנו;  
האדם ה' גם לא קדר נחשב האדרם מה עונשנו;  
ולפיך החיקון האדם רלבך התנור אמר יביא  
אשם ויתכבד שעשה היה תקון של קדוש  
האדם והוו בתשובה באלו בנה בית המקדש  
מידוד שודר והקדיב קרבן.

ובלא זבחי מכביל בשובל זבחי יתכבד  
ובמדרש ילק"ש תהלים (רכמו התשוף) וחילו  
רוח נשבחה (האלים נא), ואמר רב  
ירוחש בן לוי מכמה מגדלים נומי כי רוח  
ביה המקדש. אדם מבניה עוללה שבר עוללה  
ביד מנהה שבר מגנה בידן, אבל מדרען  
שלפה מעלה עלי הכתוב באלו הרקיב  
תשובה באלו הדר ובנה אותו והקדיב קרבון  
בתוכו הוא נמיות הרוח שבל כל תשובה.  
ולפיכך.

ונטה שאמור כי כל תשמול בבחמה בשור  
באדום פירוש כי דבבה פסול שללה  
כאלה שמות בעגה מקפנ' שמות ה' הא  
חילה אמר הגוך והגוך באשר נאבר ה' הא  
חוג לעפר ואינו קרב אל ד' יתברך, אבל  
ובן מה שונטו מעד ההגדה והגדה אמרה

ובמדרש (ילק"ש הילים, רבי השב) שאלו

להבמה מוגטו מה עונשו אמרה  
תשאים תודת דעה (משלתי יט, ט), שאלו גנובה  
חותט מה עונשו אמרה החותט דוד  
תפנות יתפרק אל יי, שאלו לומר מה  
עונש אמרה לומר ה' גוד שוביל שחוא  
ויבכפר. הד' גוד רכחיב שוא ו'ש' ה' אל

לhook'ה חוטט מה עונשו אמר עינשה התשובה  
כינויו. דבאים בתקוד (האלים בתקוד, ח) למחרה דוד  
טוב בשבל השוא יש' ו'ש' ה' אל  
שחו אטוב, ע'ב.

במדרש הזזה באבר כי אם שהאמות ה' הא  
ואר כי נפלאת ה' הא הטעינה ראי שיריה  
ישר וה' על כל יודה הטעינה ראי שיר  
לחותה כבל מוקם יושם התשובה  
ולומר שה' יתברך יתברך, ורזה  
הישר שה' יתברך ה' גוד דישר, ומאהר שה' הא  
זוד כ' מפנ' כי הראעה מוכן להוציאם בטה  
וה' הא יתברך שונב וה' גוד דישר לאדם,  
ברע שיריה לרשות, ולפיכך מצד ב' ביחסו  
מה שווא יתברך טוב וישר ואור שה' יתברך  
מורה להאטאים גודל מודת הישר ולהוציאם מן  
מורה להם אל ד' יתברך יתברך לושעים.

ונטה שאלו למד ה' גוד בזבוב של שחוא  
ישר ולמלה ה' גוד בזבוב של שחוא טוב,  
רצח לזרב ביה יתברך ה' גוד טוב מפבי שחוא  
מטב אל הכל, ולא שחתטב ה' גוד טעם,  
שאמם יתירה ה' יתברך מטיב לבירית ולא היה  
טעם אל התוטב אל ראי שיקרא טוב.  
במכו שאמור זיל כל האומר הקבר' ה' ותורת  
ירוחד לו היידי בפבא קמא ג' ואלא בקדרא ג'  
שוב שאי מדרת הדר גוזן ה' גוד בזבוב  
אלים רובנן חד אמר רוח לפנ' הקבר' ירע  
ובנו של געלם אם תקלבי בתשובה ירע  
אנגי שלמלה בי בונגה ביה המקדש ומקדיע  
כל קרבנות שבתויה מן הרין קרי' גוד  
זוב, רעה לומר מה' גוד שוביל שחוא  
וליבור אמר לומר ה' גוד שוביל שחוא

הגבידות מן הגשמי המוריה אומתיה יבאי קרבן פסייעת מתרפֶר מחותא כה הדרה מדיניה פסייעת

הנבדלה מין גנשטיין התיויה אומרית ייבא קרבען  
ויתכפר מוחטאנו כי התויה מדינה פשיטה  
שהיה נIASר הוא שב אל ה' יתברך אהר  
מתרחק ממנו יתברך על ידי חטא יש  
כפרה וסלוק עוז.

באשר היה הרע נחטף מהיה באל ההורט הרטה מלהט מהיה באל ההורט הרטה נחטף

卷之三

卷之三

ט' ט' ט' ט' ט' ט'

בְּרִית מָהֲנָה וְעֵמֶק בְּרִית

וביאור זה שמען כי הנמצאים כלם תלוין  
שכירים אליו, כי אין הטענים שבים אל ה'  
תובדך כי אין להם קיום עצום כמו  
שהותא כאשר היה פורש  
מהטא ושב אליו תיברך ר' מכבלי  
אותו כי זה מצד מודה ר' יתבורך שהוא  
מקובל כל הנמצאים שם בשם אילן, ולפיכך  
הפרק אמור עשו התשובה ות恭pear כי מצא  
היה יתברך הנטחא מסתכל, ויש לך ללבין עוז  
בענין כי אפסר לפורש יותר.

שנזהר חק ממנה עלי ידי החדשה, ולבסוף  
תוקנה לסתה לתקן מן החתא.

|  |   |
|--|---|
| <p><b>אבל</b> הבודאה שהיא לא מושללה מין הרכבה היא גוותה דין על ההורען, כי הרכבה היא במדת הרין רין ההורען הילא המיתה, וזה משפט ההורען בודוא שע"ה תיברך ברוח עליון מה שרים ההורען חחוטן ואבשען אהוּ הגשמי לוגמי' מה שורה שר היא שבל בבדל מן הגשמי לוגמי' מהריה. ולטיכר הרכבה אמרה הרטאים מזריך רעה, כי אין הרכבה ממשפט ההורען רק כי הרע שרווא בעולם ירדן אה' החוטטן, אבל הער נגיד מגדה היריה יש באן סלוק הרט לכך שבדם שורה התוריה מערן אה' הגשמי' כל הרכבא שבדן מזריך מזריך אה' הגשמי'. </p> | <p>שניא א' הרכבה השרגה<br/>לטיכר, בין ואשטי, כבוי<br/>שכל נברד למפור, וכן אין הרכבה השרגה<br/>נברילת מון דגשמי' ולטיכר מצע אל שחר<br/>מדרייגות אין כן און סלוק הדיא הרטט<br/>מה שרים ההורען חחוטן ואבשען אהוּ הגשמי' לוגמי' מה שורה שר היא שבל בבדל מן הגשמי' לוגמי' מהריה שרדן חחוטטן, אבל הער נגיד מגדה היריה יש באן סלוק הרט לכך שבדם שורה התוריה מערן אה' הגשמי' כל הרכבא שבדן מזריך מזריך אה' הגשמי'. </p> |
|--|---|

**החותמת היא תמות.**

אמונם באשׁ שאלֵי הַתּוֹרָה חֲוֹטָא מָה יִעְשֶׂה

**רעה,** כי ראו אל החולט הרעה כי

רבק ב הרע לרוד אדרון הולע, ואעג' נס' שמהחיהיב  
היתה גאותה משפטו לגמור רק שעוזיא מעד  
אל הוטא הרע, אבל הנבאה שעוזיא מעד  
מגדה הדין היה מתויבת משפט ההורט  
לגמר מכל וכל לומר ונפש החותה היה  
באשר טלית אבל לתוכה השלבלה